

i Mangel af Lovbestemmelser maa anerkjende — det saakaldte Mandatarforhold. Saa maatte der gaas videre endnu, saa maatte det forbydes Sagføreren at møde, ikke blot i de Tilfælde, hvor han møder som Mandatar, men ogsaa i de Tilfælde, hvor han møder som Transporthaver, forudsat at Fordringen er ham tiltransporteret saa kort i Forveien, at der er Grund til at formode, at den er tiltransporteret ham for at han skal kunne give Møde i Forligskommissionen. Thi hvis man nemlig ikke tør dette Sidste, vil det ikke have anden Folge, end at man i Stedet for at bruge den Form, man nu bruger, at han optræder som Mandatar, saa vil lade ham optræde som Cessionar, som den, der har faaet Fordringen tiltransporteret. Men jeg tror, at man paa dette Punkt, som et Par af de ærede Talere her i Salen i Dag have fremhævet, svæber i en Slags Fordom. Jeg tror ikke, at der er Grund til at antage, at Sagførerne i Reglen have Interesse i at fremkalde Processer, saa at man altsaa skulde være bange for at lade dem møde. I alle Tilfælde mener jeg, at selv om man nu tror dette om Sagførerne, saa sker Skaden ikke med selve Mødet i Retten, men forinden. Skaden sker derved, at Parterne i Stedet for strax at gaa til Forligskommissionen, uden først at have været hos Sagfører — hvad der jo egentlig er Lovgivningens Mening — begynde med at henvende sig til en Sagfører, som allerede forinden de komme i Forligskommissionen, og hvad enten Sagføreren selv møder eller ikke, har sat dem i Hovedet, at de ikke bør eller behøve at indgaa Forlig. Som den ærede sidste Taler bemærkede, behøver det ikke en Gang at være Sagførere, der have sat dem Sligt i Hovedet, men det kan ogsaa være de Folk, som han betegnede som Sagførere uden Bestalling, det vil sige Kommissionærer og Lignende, hvis Raad som oftest er allerforderveligst for Folk, fordi de som oftest udgaa fra Folk, der ikke en Gang have de fornødne juridiske Kundskaber. Jeg tror derfor, at denne store Frygt for, at Sagførerne skulle møde i Forligskommissionerne, og at dette skulde udøve en skadelig Virkning ved Forligs Indgaaelse, er en Overtro, en Fordom, og jeg tror navnlig, at det er Noget, som det er meget vanskeligt at komme bort fra. — Endelig skal jeg kun tilføje dette, at jeg ganske maa slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch) bemærkede med Hensyn til § 4 i Lovforslaget, nemlig at det vilde være urigtigt at indføre et Salær her, i alle Tilfælde da, naar der ikke bliver afsluttet noget Forlig. Lad

det være sin Sag, om man vil tillægge Forligskommissionærer et Salær, naar Forlig kommer i Stand, saaledes som ogsaa nu er Tilfældet. Det kan maaste gaa an; men jeg synes, at det vilde være ganske urigtigt at tilstaa egentlige Salærer, selv om de ikke blive store, naar Forlig ikke kommer i Stand. Fra Forlagsstillereens Standpunkt synes jeg ogsaa der er mindre Grund til at gjøre det; thi, naar Forligskredse blive indskrænkede til Sogne, vil den hele Indtægt, der kan naas blive aldeles forvindende. I store Kredse kunde det maaste være, at det vilde blive til Noget, saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brodenhuus-Schack) antydede, men, hvis Kredse blive saa smaa, at de kun komme til at omfatte et Sogn, vil det, der kan faaes ved disse Salærer for Forligsmæglere, være saa aldeles forvindende, at det slet ikke kan spille nogen Rolle. Jeg tror derfor, at jeg maa slutte mig til den Mening, der er udtalt her i Salen, at det foreliggende Lovforslag for det Første byder alt for Lidt, og at dernæst den Reform, som det stræber efter at indføre, er af meget tvivlsom Værdi.

M. Sørensen: Da jeg holdt mit forrige Foredrag, var jeg ikke i Tvivl om, at jeg vilde blive imødegaaet af de nuværende og forhenværende Sagførere. Jeg ventede mig nok, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch) og det ærede Medlem fra Mariager (Schjøth) strax vilde være tilrede, og havde det ærede Medlem fra Ræstved (Beth) været tilstede, saa betvivler jeg ikke, at han havde gjort deres Ord til sine. Men det maa være mig tilladt at sige til de Herrer Sagførere, at jeg slet ikke har udtalt det, som der er blevet sagt. Jeg har ikke udtalt Noget om — og det gjør jeg særlig det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds opmærksom paa — at Sagførerne ønskede at føre Processen for derigjennem at tjene Penge. Nei, jeg sagde kun, at de alleruheldigste Forligsmæglere, særlig for Indlagene, være Sagførere, fordi de i Folge Forholdenes Natur maa anse Proces for et mindre Onde, end andre Sfte-Sagførere anse den for. — Jeg forstaar ikke rigtig den Udtalelse, der fremkom fra den høitærede Justitsminister. Den meget ærede Justitsminister antydede det som et misligt Forhold, at Sagførere møde som Mandatarer, men, føiede han til, i Folge Lovgivningen maa man vistnok gaa ud fra eller antage — eller andre saadanne ubestemte Udtryk — at det er tilladt. Det maa dog vel den høitærede Justitsminister